

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne X,
státní příslušník Turecké republiky,
bytem X,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-K10-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-K10-2023, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce současně v žalobě požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné, jelikož není náležitě odůvodněno a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což je v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Výroková část napadeného rozhodnutí podle žalobce nesplňuje požadavky na přesnost a určitost, přičemž tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu a neodůvodnil své závěry, neboť většina odůvodnění sestává pouze z konstatování zjištěných skutečností, z přepisu vyjádření žalobce a citací shromážděných podkladů bez adekvátní reakce žalovaného. Podle žalobce žalovaný vůbec nezohlednil shromážděné podklady, které nenavázal na aktuální situaci žalobce.
3. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce při pohovorech opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci. Sdělil, že s ohledem na jeho homosexuální orientaci se obává návratu do vlasti, kterou opustil z důvodu silné diskriminace a projevů opovržení, jež často vyústilo až ve fyzické napadání. Podotkl, že ačkoliv homosexualita není v Turecku trestným činem, je homofobie v zemi stále velmi rozšířená, kdy na ochraně práv gayů nemá zájem ani současný prezident Raecap Tayyip Erdogan, ani jeho proislámská Strana spravedlnosti a rozvoje. Nepřátelství státu vůči této komunitě se stupňuje a policejní záahy se v průběhu let zpřísnily. K tomuto uvedl, že opakovaně bylo zakázáno organizovat tzv. „Pochod hrlosti“, který byl v minulosti dokonce násilně rozeznán policií a odkázal na internetové články. Žalobce uvedl, že s ohledem na důstojnost svého života se musel odstěhovat z místa bydliště, kde byl cílem častějších útoků ze strany ostatních, přičemž však ani v Istanbulu mu nebylo umožněno žít důstojným životem bez každodenních urážek a napadání a bez nutnosti tajit svou příslušnost k uvedené menšinové společenské skupině. Dále sdělil, že homosexuálové mají v Turecku obecně velmi malou šanci na důstojný život bez toho, aby svoji orientaci neustále tajili, tedy žijí v nekonečném strachu, bez možnosti domoci se rovnoprávnosti a odstranění diskriminace. V této souvislosti odkázal na zprávy lidskoprávních neziskových organizací, podle kterých je Turecko tzv. hybridním režimem, dochází zde k porušování práv včetně práv příslušníků LGBT komunity. Dodal, že politický režim v Turecku umožňuje vládě propagovat postoj, dle kterého je snaha vykreslit homosexuály jako ty, kteří ohrožují základní kameny společnosti, zejména tradiční rodinu. Žalobce konstatoval, že současně není muslimem a inklinuje k praktikování křesťanského náboženství, přičemž na území České republiky začal navštěvovat přednášky křesťanských principů a hodlá se nechat pokřtít. Uvedl, že situace náboženské svobody je v Turecku zdrojem obav, a to zejména pro křesťany a Alevity, kteří v Turecku čelí vážné diskriminaci a omezování náboženské svobody. Jako příklad uvedl uzavření protestanského kostela Nisantasi v říjnu 2021 a přeměnu chrámu Hagia Sophia na mešitu v roce 2020 či poplatky za nedbalost k ochraně křesťanských kostelů a klášterů v severní Sýrii, což vyvolalo mezinárodní kritiku.
4. Žalobce připomněl, že při pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na území Turecka zažívá neustálou diskriminaci a napadání ze strany občanů bez možnosti reálné pomoci státních orgánů. Jeho sexuální orientace mu brání v zajištění dobré práce, bydlení a nutí jej svou homosexualitu tajit. V Turecku žil žalobce ve zcela nedůstojných podmínkách jako občan nižší kategorie, jemuž nejsou zaručena základní práva, a obecně je vnímán jako nepřítel principů Turecka. Dále uvedl, že v domovské zemi se necítil svobodně, a proto ji opustil. Měl za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení politického azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl ve své vlasti perzekuován pro svou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sexuální orientaci, jakož i náboženské vyznání, není mu garantováno rovné zacházení a v případě návratu mu hrozí diskriminace a nedůstojný život ve strachu a za stálého tajení své sexuální orientace. Konstatoval, že žalovanému předestřel dostatečně konkrétní azylový příběh, který v případě návratu žalobce do vlasti dokládá možné pronásledování a hrozbu vážné újmy. Uvedl, že jeho obavy zjevně vyplývají z dostupných lidskoprávních zpráv ke stavu dodržování práv LGBT komunity, jakož i křesťanů v Turecku. V této souvislosti žalobce odkázal na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, především na články 195 až 219, které se zabývají důkazním břemenem osob vznášejících nárok na udělení mezinárodní ochrany. Podotkl, že žalovaný odmítl vyvinout aktivní činnost ke zjištění skutečného stavu věci a zároveň opominul obecné pravidlo, podle kterého se v pochybnostech straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Ve vztahu k možnosti udělení politického azylu tedy nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a tvrzení žalobce byla bagatelizována, aniž by byla ověřena jejich relevance. Měl za to, že diskriminace gayů a křesťanů v Turecku je podložena a není o ní pochybností. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

5. Podle žalobce s ohledem na shromážděné materiály a jeho výpovědi byla rovněž prokázána existence důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které měl být žalobci udělen azyl podle § 14 zákona o azylu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, uvedl, že podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu měl žalovaný zkoumat, zda žalobci hrozí reálně nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Těmito okolnostmi se však žalovaný nezabýval, kdy takovou možnost bez dalšího odmítl, ačkoliv byl žalobce v Turecku opakovaně fyzicky napadán, pravidelně urážen a znevažován. Připustil, že nedisponuje důkazy, které by jeho tvrzení spolehlivě potvrdily, ale objektivně si je nijak nemůže opatřit. Podle žalobce tedy důvodnost hrozby vyplývá z nashromážděných materiálů, a v daném případě je tudíž reálná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu, zejména na napadené rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné, či nezákonné. Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, opatřil si potřebné doklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
7. Žalovaný dále podotkl, že pokud jsou námitky pouze obecné, tak nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata neměla oporu ve spise. Dokazování provedl podrobně, úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu. Rovněž srozumitelně odůvodnil, proč žalobci nebylo možné udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Připomněl, že v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu má žalobce povinnost tvrzení. Dle žalovaného měl žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany a při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Měl tedy za to, že skutkový stav zjistil dostatečně a opatřil si dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce.
8. K žalobcem uváděné sexuální orientaci a obavám z nebezpečí v zemi původu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a dodal, že žalobce uvedl, že policie mu po napadení cizími osobami pomohla, ošetřila ho a nikterak ho nediskriminovala nebo s ním nezacházela neuctivě. Podotkl, že touto námitkou se vypořádal na str. 4–7 a 10–12 napadeného rozhodnutí.

9. Žalovaný poznamenal, že institut mezinárodní ochrany je zcela výjimečným a nelze jej zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Doplnil, že potřeba žalobce legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt není a nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 22. 5. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 29. 5. 2023 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je turecké státní příslušnosti a turecké národnosti, nemá žádné náboženské přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Dále uvedl, že je svobodný, bezdětný a ve své vlasti bydlel v městě Gaziantep, ze kterého se několik měsíců před svým odjezdem z Turecka přestěhoval do Istanbulu do části Beylikdüzü. Do České republiky žalobce přijel dne 22. 5. 2023 vlakem. Z Turecka vycestoval legálně na svůj pas, a to letecky do Bosny. Zbytek cesty absolvoval pěšky nebo vozem, kdy cestoval ilegálně přes Chorvatsko, Slovinsko do Itálie. V Itálii nastoupil do vlaku, kterým jel do Prahy. Dodal, že chtěl jet do Švýcarska nebo do České republiky, ale rozhodl se pro Českou republiku. Cestovní doklad mu během cesty vzal převaděč. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je homosexuál a v Turecku se kvůli tomu necítil dobře, a tak začal hledat jinou zemi kam se vydat.
14. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 5. 2023 žalobce uvedl, že od svých 16 let se cítí jiný, neboť si v tom věku uvědomil svoji sexuální orientaci. V roce 2018, kdy byl v posledním ročníku na střední škole začal mít problémy se spolužáky. V té době si založil účet na Instagramu a jeho kamarád a zároveň spolužák díky tomu zjistil, že je gay a jejich přátelství kvůli tomu skončilo. Spolužáky byl pozván na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouliční hru, v rámci které jej spolužáci schválně nechtyli, protože tušili, že je gay, a on si v důsledku pádu zlomil nohu. Další problém měl na vojně, kdy jej jeden voják začal ve sprše osahávat na nohách, tak se s ním popral. Nadřízený si je oba vyslechl, poté vojáka poslal pryč, ale jej si vzal stranou a nadával mu, přičemž měl i narážky na jeho sexuální orientaci. Z vojny se vrátil v roce 2020 a následně začal navazovat vztahy přes sociální aplikace, kdy tímto způsobem poznal asi tři nebo čtyři lidi. Na poslední schůzce musel dlouho čekat na svého protějška, když se náhle objevili tři neznámí lidé a zbili jej. Naštěstí jej zachránil kolemjdoucí, na místo poté přijela policie, která začala věc vyšetřovat, ale útočníci stihli utéct a na místě ani nebyla žádná kamera, která by rvačku zachytila, a tak vyšetřování nikam nevedlo. Rozhodl se tedy odstěhovat do Istanbulu, kde žil od ledna 2023, pracoval jako číšník a navázal partnerský vztah s mužem. Jejich vztah však vydržel jen dva měsíce, neboť jeho partner se vrátil ke svému bývalému partnerovi, a v restauraci, kde žalobce pracoval mu udělal scénu, všem řekl, že žalobce je gay, a jeho kvůli tomu vyhodili z práce. Po tomto incidentu se rozhodl odjet do jiné země, neboť psychicky zažíval těžké momenty. K dotazu na jeho život v Istanbulu žalobce uvedl, že do Istanbulu přijel 27. 10. 2022, a od té doby tam de facto žil. Jiné problémy, než se zhrzeným partnerem neměl. Dodal, že si založil aplikaci, přes kterou si tam hledal kamarády a časem na ní odhalil i svou sexuální orientaci. Když na ulici potkal lidi, kteří jej znali přes aplikaci, tak k němu byli odtažití. Jednou šel po ulici s kamarádem, který nevěděl, že je gay. Potkali člověka, který to o něm věděl a z dálky na něj pokřikoval a utahoval si z něj. Aby jeho kamarád nezjistil, že je gay tak museli utéct, musel tedy skrývat, že je gay. K napadení neznámými útočníky uvedl, že si jejich obličej nepamatoval, na místě nebyla žádná kamera a policie je tak nemohla identifikovat. Po útoku mu tekla krev z nosu a měl oteklé oko. Na policejní stanici jej policisté ošetřili a řekli mu, že kdyby bylo třeba ať jde k lékaři, ale nešel tam. K dotazu sdělil, že pro seznamování využíval sociální sítě Badoo, Hornet a Grindr, nikdy se neúčastnil pochodu Pride v Istanbulu. Ve své vlasti neměl žádné problémy s úřady policií, soudy ani armádou. Podotkl, že turecký národ je zatvrzelý a konzervativní. Sdělil, že ze stresu mu zešedivěly vlasy, nechce mít stresy a myslet třeba na sebevraždu. Hledá otevřenější zemi, než je Turecko, kde by mohl začít žít a rozjet nový život. Žalobce dále uvedl, že do České republiky přicestoval ilegálním způsobem, protože Ankaře žádal o vízum za účelem turistiky a studia, ale to mu nebylo uděleno, jelikož neměl potřebné peníze na účtu, neměl žádnou školu, na které by studoval ani zaměstnavatele, u kterého by pracoval a ani cestovní pojištění. Shrnu, že nesplňoval podmínky, aby sem mohl přijet legálně.

15. Žalobce se vzdal práva na seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný si jako podklad opatřil Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 7. 2023, č. j. 116784-7/2023-MZV-LPTP, nazvanou Postavení LGBTI+ osob, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 23. 8. 2023, č. j. 118577-6/2023-MZV-LPTP, nazvanou Odepření ochrany ze strany policie, odepření soudní pomoci, možnosti ochrany osob ohrožených trestnou činností, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 3. 2022, č. j. 103966-6/2022-LPTP, nazvanou Organizační struktura tureckého státního zastupitelství atd., zprávu Mezinárodní organizace pro migraci nazvanou Přehled údajů o zemi za rok 2022 Turecko, ze dne 23. 2. 2023 a Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 8. 2023 o bezpečnostní a politické situaci v Turecku, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv. Podkladem pro rozhodnutí žalovaného byl také protokol o výsledku žalobce v řízení ve věci jeho správního vyhoštění, který se uskutečnil dne 26. 5. 2023. Žalobce tehdy vypověděl, že do České republiky přicestoval nelegálně, bez povolení a bez cestovního dokladu, pouze s občanským průkazem Turecka. Uvedl, že je homosexuál a jelikož pociťoval podrážděnost a necítil svobodu, tak odešel

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z Turecka. O mezinárodní ochranu žádal kvůli svobodě a strachu o svůj život, neboť už na střední škole a na vojně měl problémy, protože je homosexuál. Všichni na něj měli nevhodné nářázky, jednalo se o psychické i fyzické napadení. Dále konstatoval, že žádostí o azyl chtěl vyřešit oprávněnost svého pobytu na území České republiky. V případě návratu do vlasti se obává problémů, které zažíval v minulosti.

16. Dne 7. 11. 2023 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29. 11. 2023.
17. Soud se nejprve zabýval stručnou námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
18. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem uplatnil obecnou námitku, že výroková část napadaného rozhodnutí je nepřesná a neurčitá. Takováto obecná námitka nemá kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení nebo závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadaného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
19. Předmětnou obecnou námitku žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že takto žalobcem toliko obecně tvrzeným nedostatkem napadené rozhodnutí netrpí.
20. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. Žalovaný rovněž shromáždil relevantní podklady k tvrzením žalobce, které žalovanému umožnily vytvořit si reálný obraz o zemi původu žalobce ve vztahu k žalobcem tvrzeným azylovým důvodům. Soud dále konstatuje, že žalobce se vzdal práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, a za dané situace pokládá soud žalobcovu tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.

21. S přihlédnutím k výše uvedenému hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.
22. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
23. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
24. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* V odstavci 2 téhož ustanovení je pak definováno, že *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

25. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud připomíná, že žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jako homosexuál se v Turecku necítil dobře. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v Ankaře žádal o vízum za účelem turistiky a studia, ale to mu nebylo uděleno, jelikož neměl potřebné peníze na účtu, neměl žádnou školu, na které by studoval ani zaměstnavatele, u kterého by pracoval a ani cestovní pojištění. Při výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění rovněž na dotaz správního orgánu mimo jiné uvedl, že žádosti o azyl chtěl vyřešit oprávněnost svého pobytu na území České republiky. Jedním z důvodů žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu tedy podle názoru soudu byla legalizace pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). K legalizaci pobytu totiž slouží zákon o pobytu cizinců, jak ostatně zcela správně uvedl žalovaný.
26. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl dne 29. 5. 2023 při poskytnutí údajů potřebných k žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (v Turecku) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny. Námitka žalobce, že žalovaný ve vztahu k udělení politického azylu nedostatečně zjistil skutkový stav, jeho tvrzení byla bagatelizována a nebyla ověřena jejich relevance, tedy není důvodná.
27. Dále se soud zabýval tím, zda žalobce může ve vlasti kvůli své sexuální orientaci pociťovat důvodné obavy z pronásledování.
28. Jednou z taxativně uvedených charakteristik, pro niž může být pronásledování azylově relevantní, je i příslušnost k sociální skupině. Žalobce se obával pronásledování kvůli své sexuální orientaci. Sexuální orientace mezi sociální skupiny nepochybně patří, neboť na ni společnost ve většině zemí nahlíží jako na charakteristiku, která je relevantním rozlišujícím kritériem a je relativně nezměnitelná. Rovněž podle ustálené judikatura Nejvyššího správního soudu, který již v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, sdělil: „*Sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.*“
29. K posuzování naplnění znaků pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, uvedl: „*Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112). Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy“. V tomto smyslu je tudíž třeba zkoumat „incidenty“ popsané stěžovateli, jež proběhly v minulosti a jejichž věrohodnost žalovaný nezpochybnil, s ohledem na to, zda indikují přiměřenou pravděpodobnost pronásledování stěžovatelů z azylově relevantních důvodů v budoucnosti.“

30. K žalobcem namítanému pronásledování, diskriminaci a fyzickému napadání z důvodu jeho sexuální orientace, soud uvádí, že žalovaný si jako podklady svého rozhodnutí opatřil aktuální informace o situaci LGBTI+ osob v Turecku. Z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 7. 2023, č. j. 116784-7/2023-MZV-LPTP, nazvané Postavení LGBTI+ osob, vyplývá, že Turecká republika je sekulárním státem založeným na základě rovnosti občanů před zákonem, LGBTI+ občané tedy oficiálně požívají stejných práv jako ostatní občané a nejsou nijak označováni. Princip nediskriminace však není dostatečně zakotven v právu ani prosazován v praxi. Legislativa proti nenávisným trestným činům zakazuje diskriminaci na základě širokého spektra důvodů, nikoli však sexuální identity a orientace, např. v přístupu k zaměstnáním. Silný vliv má v praxi státních i místních orgánů islámská ideologie, takže stát přistupuje velmi restriktivně ke všem formám veřejného LGBTI+ aktivismu. Ačkoliv homosexualita samotná není tureckým právním řádem postihována a organizace pro obranu zájmů LGBT+ zůstávají legální, prakticky jakýkoliv veřejný projev na jejich podporu se může stát terčem stíhání na základě § 216 odst. 3 trestního zákoníku postihujícího urážku náboženských hodnot. Veřejná shromáždění s LGBTI+ tematikou jsou rutinně zakazována a účastníci v počtu mnoha desítek až stovek byli zadrženi nejméně na 48 hodin. Do budoucna lze předpokládat další přitvrzení postupu mocenského aparátu a sílící opatrnost vůči všem veřejným projevům podpory práv či zájmů sexuálních menšin, až snahu establishmentu o úplné vytlačení jejich organizovaných kolektivních projevů z veřejného prostoru a života. Situaci LGBTI+ v Istanbulu lze charakterizovat jako porušování základních lidských práv, konkrétně v případě přístupu ke zdravotní péči (např. hrazení veškerých nákladů se změnou pohlaví) či při léčení drogové závislosti. Příslušníci této komunity pociťují vyšší míru násilných slovních i fyzických výpadů ze strany policejních složek. Zásahy vůči demonstrantům během protestních shromáždění spojených s LGBTI+ komunitou každoročně gradují během měsíce červa kdy probíhá istanbulský Pochod hrdoosti, který však v roce 2023 nezískal příslušné povolení. V Istanbulu jakožto největším a nejkosmopolitnějším městem Turecka je situace LGBTI+ osob příznivější než v jiných částech Turecka, sídlí zde ústředí subjektů podporujících LGBTI+, fungují zde svépomocné záchranné sítě i pro LGBTI+ uprchlíky z jiných států. V Istanbulu žijí desítky tisíc příslušníků LGBTI+ komunity, mimo Istanbul existuje početná komunita také v Ankaře a Izmiru. Rozdíl v přístupu policejních složek vůči obětem trestné činnosti je markantní. Neskryvá-li člověk svoji sexuální identitu setkává se s pohrdlivým přístupem při nahlášení trestného činu, jehož se stal obětí, potažmo zlehčováním celé události ze strany policejních důstojníků. V Istanbulu se množí počty okradených
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prostřednictvím aplikace Hornet, která slouží k seznamování, kdy člověk se dostaví na předem smlouvené místo, kde na něj však čeká skupina několika osob, která jej zbije a okrade. Nahlašování těchto případů policii rovněž představuje pro oběť trauma, tudíž si mnohdy podání trestního oznámení rozmyslí. Příslušníci LGBTI+ menšin nejsou diskriminováni či zavražďováni ve fázi oznamování násilí, ve fázi soudního řízení jsou však často ukládány mírnější rozsudky než obvykle s odvoláním na chování oběti apod. Turecká společnost je značně polarizovaná, zejména vládnoucí strana AKP hovoří o nutnosti bránit rodinu a tradiční konzervativní hodnoty. Byly zaznamenány případy, kdy zaměstnavatel otevřeně uvedl, že žadatele o práci z důvodu jeho sexuální orientace patrně prostřednictvím oděvu či slovního projevu nepřijme. V rámci školního prostředí patří mezi nejvíce rizikové prostory středoškolské internáty a vysokoškolské koleje, kde především na toaletách dochází ke slovní a fyzické šikaně příslušníků LGBTI+ komunity.

31. K tvrzení žalobce, že v Turecku zažíval neustálou diskriminaci a napadání ze strany občanů bez možnosti reálné pomoci státních orgánů, soud uvádí, že tato žalobcem několikrát opakovaná tvrzení byla povětšinou toliko obecná bez vztahu k osobě žalobce. Jedinými konkrétními případy diskriminace či napadání, které žalobce uvedl, byly problémy se spolužáky v posledním ročníku střední školy, incident na vojně, napadení ze strany skupiny osob, pokřikování na ulici a hádka s bývalým partnerem, v důsledku které dostal výpověď ze zaměstnání. K incidentům na střední škole a na vojně soud předně podotýká, že tyto incidenty se odehrály v letech 2018 resp. 2020 (pozn. soudu - v tomto roce se žalobce vrátil z vojny), tedy 5 let resp. 3 roky před žalobcovým odjezdem z Turecka, a tudíž bezprostředně nepředcházely žalobcovu odjezdu z vlasti. Z výpovědi žalobce rovněž nevyplývá, že se obrátil na státní orgány s žádostí o pomoc. Soud dále podotýká, tyto incidenty mají spíše povahu šikany a intolerance, které se vyskytují i v mnohem rozvinutějších zemích, než je Turecko. Svoji situaci pak žalobce řešil přestěhováním do Istanbulu. Po skončení vojenské služby a po odstěhování z města, odkud žalobce pocházel mu již šikana ze strany těchto osob nehrozí. Jak sám žalobce uvedl, tak kromě problému s bývalým partnerem jiné problémy v Istanbulu neměl. Ke skutečnosti, že žalobce po hádce se svým bývalým partnerem v restauraci, kde pracoval jako číšník dostal výpověď, soud konstatuje, že z výpovědi žalobce dle soudu vyplývá, že výpověď žalobce obdržel z důvodu hádky se svým bývalým partnerem, nikoliv primárně z důvodu jeho sexuální orientace. Soud rovněž podotýká, že z výpovědi žalobce není zřejmé, že se proti výpovědi ze zaměstnání bránil u soudu a že nebyla poskytnuta ochrana jeho právům.
32. Ve vztahu k incidentu, kdy byl žalobce napaden skupinou osob poté co si sjednal schůzku přes sociální sítě, soud poznamenává, že z výše citované Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 7. 2023 vyplývá, že v Istanbulu se množí počty okradených prostřednictvím aplikace Hornet, která slouží k seznamování, kdy člověk se dostaví na předem smlouvené místo, kde na něj však čeká skupina několika osob, která jej zbije a okrade. Dle této zprávy se osoby z LGBTI+ komunity setkávají s pohrdlivým přístupem při nahlášení trestného činu, jehož se staly obětí, potažmo zlehčováním celé události ze strany policejních důstojníků. Soud v této souvislosti konstatuje, že pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu homosexuální orientace by bylo azylově relevantní v případě, že by stát nebyl schopen nebo ochoten zajistit před takovým jednáním odpovídajícím způsobem ochranu. Neochota případně neschopnost státu poskytnout ochranu žalobci před útoky soukromých osob však v řízení nebyla prokázána. Žalobce sám uvedl, že po napadení skupinou osob jej policie ošetřila a jeho napadením se dále zabývala. Žalobce rovněž sdělil, že k vyšetření útoku nedošlo pouze proto, že policie nebyla útočníky schopna identifikovat. Z žalobcem uvedených skutečností rovněž nevyplývá, že by byl členy bezpečnostních složek vystaven Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mučení či jinému nelidskému zacházení nebo že by se angažoval v oblasti práv sexuálních menšin či se účastnil pochodů a demonstrací za jejich práva.

33. Žalovaný rovněž při posouzení možností vnitrostátní ochrany nepominul skutečnost, že existují nedostatky v určitých oblastech činnosti policie, ani to, že v Turecku panuje problematická situace v oblasti postavení příslušníků LGBTI+ komunity. To však ještě neznamená, že každý z komunity LGBTI+ je pronásledován ve smyslu zákona o azylu, stejně tak nelze hovořit o nemožnosti obrátit se s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány. Žalobce žádnou osobní zkušenost s negativním přístupem ze strany policie či jiných státních orgánů nemá. Ve vztahu k těmto tvrzením tedy soud konstatuje, že žalobcem uvedené situace nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Aby bylo možné azyl z důvodu pronásledování žadatele udělit, musí u takové osoby dojít k závažnému porušení lidských práv nebo musí být vystavena opatřením působící psychický nátlak nebo jiným obdobným jednáním anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování.
34. Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že inklinuje k praktikování křesťanského náboženství a hodlá se nechat pokřtít. Soud konstatuje, že tuto skutečnost uvedl žalobce poprvé až v žalobě, kde zůstal toliko u obecných tvrzení ohledně postavení křesťanů v Turecku. Sám žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nemá žádné náboženské přesvědčení. Dle soudu je tedy zřejmé, že tuto skutečnost mohl žalobce uplatnit již v řízení před správním orgánem. Žalovaný se k této otázce vzhledem k jejímu uplatnění až v žalobě tedy nemohl v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřit. Je v zájmu žadatele o azyl, aby ve své žádosti uvedl veškeré azylově relevantní skutečnosti, aby mohly být správním orgánem posouzeny. S přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce úvahu o přestoupení ke křesťanské víře uvedl až v samotné žalobě a zůstal u pouhého zcela obecného poukazu na postavení křesťanů v zemi původu, aniž by uvedl skutečnosti dotýkající se individuální situace žalobce, nemohl soud ve skutečnosti, že žalovaný se k této skutečnosti v žalobou napadeném rozhodnutí nevyjádřil, shledat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Soud se proto ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
36. Žádné skutečnosti svědčící pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebo v § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
37. Pokud jde o udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, obava z diskriminace a obecně tvrzená hrozba vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zacházení) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

38. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobci při návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 9 – 12 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu pak uvedl, že zhodnotil výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu před odchodem z vlasti včetně jeho motivů odchodu z vlasti i aktuální informace o zemi původu žalobce. Konstatoval, že žalobce před odjezdem ze své vlasti nebyl nikterak o své odlišné orientaci sdílný, o svojí sexualitě se veřejně nešířil, nebyl na poli LGBTI+ komunity nijak činný a nikdy neměl problémy s tureckými státními orgány, z čehož nelze vyvozovat, že by měl být po návratu do vlasti vystaven nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Žalovaný k tomuto rovněž zopakoval část odůvodnění rozhodnutí týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, kde se podrobně věnoval žalobcem tvrzené diskriminaci i incidentům na střední škole, na vojně, s bývalým partnerem a napadení neznámými osobami v roce 2020. Soud má tedy za to, že žalovaný se dostatečně zabýval možnostmi udělení doplňkové ochrany žalobci. Rovněž vysvětlil, proč dospěl k závěru, že žalobci při návratu do vlasti nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje, neboť žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné konkrétní tvrzení, které by svědčilo o reálné hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, a tedy by bylo relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
39. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, na jehož tvrzení řádně reagoval.
40. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
41. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. dubna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.